

Seni Özledim mi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Kasım 2017

Yeni bir mektup yazmanın zamanı geldi baba aslında konuşmak isteyeceğim ilk yoksa son kişi misin, bunu da belleğimde yuvarlayıp duruyorum: tıpkı lafı ağzımda geveleyip söz yine dönüp dolaşıp şahsıma gelirken.

Sözcükler un ufak, baba belki de mahremiyetin sorgulandığı şu safсата dolu dünya gibi.

Hazırlıksız yakalandım sana zira eteğimdeki taşları defalarca dökmüştüm. Yine ziyan dolu bir günün sarmalında geceye devrildiğim belki de sıradanlık arz eden sıra dışılığın merkezi.

Kimliğin mi yoksa benim aczi yetim mi bunu mecbur kılan sanırım akla ziyan sözcük öbekleri aklımın kepenklerini bile yıkıp geçiyor sonra da sığındığım şu sözcük deryasında tüm saflığımla saf tuttuğum yetmezmiş gibi bir de sırtımdan bıçaklanıyorum.

Söze nereden başlasam ki... a, evet, güven kelimesinin içini deşip de yine içine harç konulan bir dolma gibi bir şeyleri ters yüz ettiğimiz. Doldur, doldur ve boşalt sonra da o boşluğa nazire eden insanların sessiz kimlikleri ya da cımbızla seçtikleri ve mimplendiğim cümleler...

Kime neyi nereden başlayıp da anlatsam aslında metazori bir görev tanımlaması yapıyorlar sanki ben istemişim gibi bu dünyanın sunumunda rehavete kapılıp da gerisin geri kaçtığım o duygu harmanı.

Bu mektubun girizgâhı bu mu olmalıydı yoksa hiç mi olmamalıydı? Hem nasiplendiğim hem çöreklediğim sonra da somurtup her inzivaya çekildiğimde ip cambazı gibi düşme ihtimaline duyduğum aşka yakışır bir şehvetle ölümü arzuladığım.

Ne, yani, ölümü düşünmek bu kadar mı kaçkınlığın rotası ya da ömrünü heba edip tam da rahata ereceğine nail olduğunda?

Ölümsüz değiliz ki hiç birimiz hem az sonra başıma bir kalas düşmeyeceği ne malum zaten yeteri yıkım ve tahribat varken hem ruhta hem de şehri İstanbul'da? Yaşıyor olmamız bile bir mucize üstelik.

Şimdi desem ki... o da dese ki: "Ne var, yine?"

Şimdi demesem ki ama deseler ki:

"E, yetti ama."

Bakar mısın, baba, mezarında bile rahat vermiyorum sana ya, ben ne yapayım? En azından yerini yurdunu bildin ve bu dünyanın tüm kirlerinden ve kininden muafsin.

Hele ki şu son on yıla bir baktım mı geniş bir açılımla...

Ya da son beş sene mi demeliydim?

Bu gün ağzımdan kaçırdım çok sevdiğim bir dostuma:

“Bak...” dedim. Yine söz dolandı bana geldi.

“Sen de her şeyi üstüne alınma. Hem alışmadın mı bunca sıfatla bu kadar içli dışlı iken insanlar, varsın bir sıfat daha eklensin isminin başköşesine.”

Kime ne diyeceğimi bilemez haldeyim bu yüzden yazmak iyi geliyor ya belki de hiç tanışıklığım olmamalıydı bunca laf cambazı yalnızlıkla içli dışlı iken.

Asla gocunmuyorum. Asla yargılamıyorum lakin savcı ve hâkim atanma seansları sonrasında kendime yaptığım telkin mahiyetinde üç beş satır karalamasam bil ki; senden daha fazla, çektiğim kabir azabı.

Hep derim de: ne gerek var ebedi ikametgâhın korkutuculuğunu uzun uzadıya yordamaya hele ki bizler hepten bedenimiz içerisinde kabir azabını yaşarken?

İyi kötü bedenlerimiz var ya da mükemmel olmasını arzuladığımız gel gör ki; bunu ruhumuz için dilemiyoruz. Ne meleğim ne şeytan lakin beşer olduğuma dair de şüphelerim var ve inanılmaz kaygı doluyum.

Yaşıma nazire eden çılgınlıklarım oysaki nasıl da halis munis bir insanım-insandım desem daha doğru zira beni de kendilerine benzetmeye az kaldı.

Öğretiler, değil mi baba?

Hani, özellikle namus bekçiliği yaptığın ergenlik dönemlerinden bana hala o sorgulamayı yapan birilerinin olduğu gerçeği-sanrısı demek isterdim lakin her şey ve çoğu insan bu denli raydan çıkmışken.

Ve sunulan görüntü:

“Biz arkadaşız.”

Muhtemel.

Ya da bana ne?

Ya, benden kimilerine ne, deme hakkım yok mu ya da hiç mi olmamalıydı?

Kereler...

Keşke'ler...

Söz dönüp dolaşıyor, maddi kaygıların bile ayyuka çıkan tınısında benim seçimlerime geliyor. Ya da mecburiyet babındaki yol ayrımlarım.

Dünümü asla gömemiyorum.

Günümle ilgili pek de olumlu bir gelişme yok.

Yarınlar mı?

Bari sen sorma baba.

Kursağımda kalan mutluluk aslında kendimce mutlu iken hüznümün sorgulandığı. Ne yani, kim koydu ağlamama şartı? Hem mutlu olmadığım ne malum?

Sanırım dünyevi hırslar ya da perspektifi çoktan heba olmuş arzular...

Barışık olduğum mu yoksa kavgalı olup kendime sunum yaptığım her an mı?

Bir de buna dış etkenleri ekle.

Hani olur da gözü kayar insanın ya da içten bir gülümsemeyi hediye edersin yanındakilere belki de uzağında duran bir yabancıya.

Aman, efendim, neymiş?

Tabii ki herkes kendi ayarını yapmadan ayarını bozmaya kalkmıyor mu bir diğerinin?

Bu kadar korumacı ve gözetmen erbabı bir aileden geldi mi insan...

Yoksa gözümde fazla mı büyütüyorum onun bunun düşünce silsilesini?

Ne gam, baba. Hele ki söz dönüp dolaşp bir başkasına geldi mi anında racon kesiyor söz birliği etmişçesine kim ise yine tekil benliğime nazire edip de çoğunluk katsayısına erişmişken.

Zorda deęilim.

Zor zanaat olduğunu öğrendim aslında: neyin mi? İnsan gibi yaşayıp, insan gibi muamele edip de aynı oranda anlayış ve muamele görmenin ne zor olduğunu.

Beklentiler...

En sıkıcı olan da bu.

Nasıl da değişken. En başta da senin benden beklediklerin ve ışık hızında gittiğin.

Eh, ben de az değilim hani: Işık hızında büyüdüm, büyüdüm sonra da küçüldüm.

Komik aslında sanırım en çok da kendi aptallıklarına gülüyorum ve hala aynı aptallıkları kurgulayıp farklı versiyonlarla vizyon bellediğim yanılsama oranında yaşıyorum ve yaşıyorum.

An itibariyle nasıl mutlu olduğumu hissediyor musun baba? İyi de bunu niye kimse görmüyor?

Yaşasın, yeni bir gün deyip de başladığım şu boşluğa binlerce düşünce ve duygu tohumu ekdim. Bakalım ne zaman çürüyecekler ya da ne zaman solacaklar? Ne de olsa elimde de duygularımın da ayarı yok. Tohum, dedim de: epeydir çiçek almıyorum. Zaten en son çiçek aldığım canım dostum da Hakkın rahmetine kavuştu ya.

Ben de başka çiçekçiden alırım zaten o kadını gözüm hiç tutmamıştı. Gözü mü kaldı ne? Çiçekleri gittim verdim ve ertesi gün kadının cenazesi kalktı: kadın dedimse de benim rahmetli komşum ama her nasılsa aldığım çiçekler dipdiri.

Nasıl da evrim geçirdiğim sana nasıl da malum olmuştur, değil mi?

Bana da pes doğrusu: orada bile rahat vermiyorum ya. Merak etme seni çok da özlemedim. Geride bıraktıkların zaten beni yeteri kadar meşgul ediyor.

Ölümü kurguladığım bir mektup da değil bu. Bir ara fazla içli dışlıydım ölü yazar ve şair kimlikleri ile.

Şimdilerde sağ olanların yazılarını okumaya çalışıyorum-zira devamını getiremiyorum çoğu kitabın.

Gören de yirmi dört saat hafızlıyorum sanacak.

Canım istiyor ve alıyorum aklıma esen kitabı.

O adam, geçen gün uğradığım son kitapçı: öylesine bezgin ve bedbin bir hali vardı ki hatta sorguladı beni günde kaç saat kitap okuyorum, diye.

İyi de ben ona soruyor muyum, kasasına kaç lira para girdi, diye.

Güzel günlerdi mazimizin bazı zamanları. Öğretmenlikten emekli olsa da kopamamıştın çocuklardan ve kitaplardan hele ki okul dönüşü ara sıra uğradığım o küçük kırtasiye dükkânımız: şimdi yerinde yeller esiyor ne de olsa kentsel dönüşüm.

Sahi, insanlar da ruhsal dönüşüm sürecine tabi olsalar da şu potansiyel kirlilik ve nefret yerini kinetik mutluluğa ve sevgiye bıraksa.

Dedim ya; geç kalınmış bir mektup belki de zamansız lakin N.K.'ın babasına yazdığı satırlara rast gelince seni ne kadar ihmal ettiğim aklıma geldi.

Sanırım Thomas Buddenbrook'un anlattığı bir öykü:

Hiçbir baltaya sap olamayan parazit kardeşine anlattığı...

Roman ya da öykünün içeriği değil de burada söz konusu olan: sadece o kahraman ve beşeri özellikleri. Muhtemel kendimi eşleştirdiğim ya da her zamanki gibi kendimi bir yerlerde konumlandırma ihtiyacı hissetmem.

Olması gerekenler aslında yaşanmışlıkları mütemediyen kıyasladığım/ız sonra da d/evrildiğimiz...

Belki de benim öyküm ya da bir diğerinin. İroni nasıl da düğümleniyor zaman zaman ve simgeler derken imgeleri koyuyoruz yaşanmışlıkların yerine sözüm ona saklanacağız en arkaya tıpkı sözlüye kalkacak öğrencilerin sınıfın en arka sırasına kayması gibi.

Kayanlar.

Kaydırağımız ise hep hayat.

Kocaman bir ironi. Kocaman bir balon ve derken ufacık bir iğne sayesinde boşalan o hava. Yoksa hava attığımızı sanıp da mı kaçıyor havamız?

Dedim ya, dert değil. Allah ne verdiyse şükretmek zaten mutluluk adına dönendiğimiz şu kâinatta birincil kaide. Belki de bunu en çok senden duymak isterdim ya da hala ulaşamadığım sevgili C.N. S'dan.

Ulaşamadığım ne çok insan.

Belki de ulaşılmamak adına benimdir kendimi hep geri plana attığım. Sanırım doğru vakti bekliyorum da bir türlü gelmiyor o doğru zaman.

Müptelasıyım pek çok şeyin lakin herkesten bir farkla:

Hiçbir maddi beklentim yok ki olmadı da bu güne kadar ve ne yazık ki ilk hasar tespitinde suçlu bulunan yine benim aykırı kimliğim.

Varlık deyip de çıktığım yolda, rast geldiğim hiçliğim: neyse ki muhatap olduğum o Ulvi Mercide böyle bir derdim yok. Merak etme, henüz kalan aklımı korumakla mükellefim lakin uçmayı da seviyorum her ne kadar kendi kanatlarımda hep bir ağırlık hissetsem de.

Kaydırağımdan bu gün de kaydım hem de inanılmaz bir keyifle yine de bu keyfi almama vesile olanlara ilk etapta dudak bükümüştüm.

Okumanı dilerdim tüm yazdıklarımı.

Yoksa dilemez miydim?

Ya, seni özledim mi?

Bırak da bunun cevabı bende kalsın.

Rahat uyu.